

Amb l'esperit de Lluís Maria Xirinacs

L'Assemblea Nacional de Catalunya, sortosament, ha reemprès la marxa cap a la independència. De vegades no calen paraules perquè l'esperit, que mai no ha deixat de bufar, es faci present. La constitució i la reglamentació de l'actual assemblea ha recordat i tingut present l'Assemblea de Catalunya de 1971. És de desitjar que l'ANC sigui més respectada que aquella per la classe política. La presència de representants de partits polítics d'obediència només catalana a l'acte suposa una injecció força esperançada. Les absències són significatives i es jutgen per elles mateixes. És veritat que una d'elles defensa un estat federal però penso que ha perdut el tren de la història. L'altra es vanta d'afirmar que la gran majoria de catalans se senten també espanyols. No m'agrada generalitzar, però crec que s'equivoquen. L'estructura de l'ANC, els seus objectius i el full de ruta em fa pensar en la filosofia de Lluís M. Xirinacs i en el seu pensament de com s'havia d'estructurar el país per caminar cap a l'estat propi. En la darrera voluntat, abans de morir, deixa molt clar que la seva mort era una pas de llibertat en defensa de la independència de Catalunya. És veritat que fou molt dur referint-se a certa classe política en la seva trilogia LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS, responsabilitzant-los de la mort de l'Assemblea de Catalunya. No cal recordar qui dispararà els dards més verinosos però les cuirasses dels independentistes són, avui, més fortes i resistents i els antiverins extraordinàriament més eficaços. La seva força i eficàcia rau en la veritat, en la llei natural i en la voluntat dels homes i dones que són catalans i catalanes de soca-rel i també en la d'aquells i aquelles que han escollit Catalunya perquè no només volen sentir-se'n sinó ser-ho i una de les proves rau en el ràpid aprenentatge de la llengua i en la seva defensa. Dir que s'és català i no saber parlar l'idioma és una solemne enganyifa. Com ho és també la defensa del bilingüisme per part d'aquelles persones que només parlen el castellà. Sortosament la bandera de Catalunya, que Xirinacs somiava plantada al cim del Taga, té el camí obert a l'esperança i els apòstols de la llibertat han donat el tret de sortida i la independència està fent el seu camí.

JOAN SALA VILA